

Højreminstre, der have udtalt Tvivl i den Henseende, at han siger, at det er det samme, som om der var Lovgivningsregler derfor. Tvivlen hjælper ikke noget, naar Lovgivnings Regler nu engang ere, som de ere. Men nu vil det være muligt at faa Lovgivningsreglerne forandrede paa dette Punkt og faa Fattighjælpsmærket taget bort. Naar man staar over for Spørgsmaalet: Skulle vi medvirke til at faa dette taget bort? siger jeg: Ja det bør vi.

Dernæst er Spørgsmaalet, om man vil give Kommunerne noget mere Ret, end de have, til at bevilge Penge. For Landkommunernes Vedkommende tror jeg, at det ærede Medlem vil erkende, at der her virkelig gives en større Ret end den, de have i Øjeblikket. Det har i hvert Fald det ærede Medlems Meningsfælle i det andet Ting erkendt. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem ogsaa vil rage ham til Side uden videre og sige, at det betyder ikke noget. Her er i Virkeligheden givet Landkommunerne en større Ret end nu, idet de faa Ret til at bevilge Penge, uden at spørge nogen som helst, i lige saa stort et Omfang, som der er indsamlet Penge ad privat Vej. Der er jo, som sagt, ikke Tale om, at de ydede Penge i nogen som helst Henseende blive beregnede som Fattighjælp. Det er dog to Fremskridt — de ere ikke store, det indrømmer jeg — der naas herved, dem skal man tage. Saa kan man senere arbejde paa at komme saa langt fremad, som ønskeligt kunde være.

Hvad det Spørgsmaal angaar, som det ærede Medlem rejste angaaende Kjøbenhavns og Købstædernes Stilling, henholder jeg mig til, hvad jeg tidligere har sagt, nemlig at jeg ikke skønner bedre, end at de i den nævnte Henseende med de kommunale Forfatninger, de hidtil have haft, have mindre Rettigheder end Landkommunerne. Naar det nu slaas fast, at de faa den samme Udvidelse, som der her tilstaas Landkommunerne, ser jeg ikke, at der gøres dem nogen Skade, tværtimod. Men denne Side af Sagen skal jeg ikke i øvrigt komme ind paa, saa meget mere som min Kollega Indenrigsministeren er til Stede og dette henhører under ham. Dette Lovforslag har jo den Egenskab, at det har to Sider, den ene vender mod Indenrigsministeren, den anden mod Kultusministeren, og derfor have vi ogsaa altid begge været til Stede, naar dette Lovforslag er blevet behandlet.

Jeg vil tilraade Tinget at stemme for dette lille Fremskridt, men naturligvis ikke

for dermed at lægge Sagen til Side, for det er mit Skøn, at vi maa videre fremad i Retning af en fornuftig Skolebespisning af fattige Børn her i Landet.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (N. Christensen) indrømmede, at der for Tiden ikke var lovmæssig Adkomst for Kommunerne til at bevilge Bidrag til Børnebespisningen, uden at dette vilde faa Fattighjælpens Følger, men han mente, at der havde dannet sig en Praksis, der gav Kommunerne en saadan Ret. Det er jo altid en Indrømmelse, at det er Praksis, man her maa beraabe sig paa, og ikke de bestaaende Love, men derved kommer det ærede Medlem ganske vist i en meget stor Strid med den af hans Partifæller, der senere havde Ordet, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), der hævdede, at al Tale om, at Børnenes Bespisning staar i Berøring med Fattiglovgivningens Regler, var ren Galmandstale. Jeg bestrider imidlertid, at der findes en saadan Praksis, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds nævnte. Han oplyste, at Aarhus Kommune, uden at der var gjort Ansvar gældende over for Kommunen, altsaa med stiltiende Samtykke, havde anvendt 6,000 Kr. til Børnebespisning, medens der fra Foreningens Side kun var anvendt 2,000 Kr. Det kan være, men et saadant enkelt Tilfælde, der end ikke foreligger oplyst endnu, kan ikke danne nogen Praksis, hvortil man kan henvise, idet man siger: Den Praksis beholde vi, og den er bedre end den Lov, som her gives. Jeg skal over for det ærede Medlem nævne enkelte Tilfælde, der ville vise ham, at naar han fremdrager et enkelt i denne Sag foreliggende Tilfælde og siger, at saaledes er altsaa den bestaaende Praksis, saa er der mange andre Tilfælde, som vise, at Praksis er en helt anden. Frederiksberg Kommune ønskede for nogle Aar siden at give sin Skærv til Bespisningen af Skolebørn, og den gjorde det paa den Maade, at den ansøgte Ministeriet om Tilladelse til at afholde Omkostningerne ved et Køkkens Drift, medens alt, hvad der skulde anvendes til Måden, skaffedes til Vej ved privat Initiativ, ad Velgørenhedens Vej. Den vedkommende Minister — det var netop ham, som er bleven saa aldeles overroset af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds — Indenrigsminister Bardenfleth, besvarede Kommunalbestyrelsens Andragende saaledes: ... at i den Anledning skulde man til Efterret-